

Arrest

nr. 285 688 van 3 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger in functie van een Belgische stiefvader. Op 25 juli 2022 beslist de

verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27 01.2022 werd ingediend door

Naam M. S. (...)

Voorna(a)m(en): E. (...)

Nationaliteit Brazilië

Geboortedatum X

Geboorteplaats San Pauto

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische stiefvader, de genaamde D. S. I. (...) (RR (...)). in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15 12 1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art 40bis, §2, 3° en art 40ter van de wet van 15 12 1980 van toepassing.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd

- * Attest OCMW Hasselt waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon en/of financiële steun ontvangt tot op heden Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier*
- * Aangifte met ontvangen alimentatie dd 10.01.2022 waarin de vader van betrokkene verklaart geen alimentatiegeld te betalen voor zijn zoon*
- * Een negatief certificaat van het 1e onroerendgoedregistratiebureau van het district Guaruihos/SP CERTIFICATEN dd 02 09 2021 bij het nakijken geen record kon vinden op naam van betrokkene Drt certificaat spreekt enkel over het district Gurulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië Het kan dan ook met aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen*
- * Een negatief certificaat van het 2e Bureau Onroerende goederen. Wels en documenten en burgerlijke stand van rechtspersonen, Regio Guarulhos. Staat São Paulo. Federale republiek Brazilië waaruit blijkt dat na het doornemen van de boeken van het eigendomsregister onder zijn hoede, met name de persoonlijke indicator, er geen onroerend goed in de Service unit heeft verworven, bezwaard of vervreemd, en er is nog geen record van beslaglegging, inbeslagneming, ontvoering, tegen hem. met het object van onroerend goed op naam van betrokkene. Ook dit certificaat spreekt enkel over de regio Guarulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken Het kan dan ook met aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- * Een certificaat van financieel eigendom waaruit blijkt dat betrokkene een gezamenlijke rekening heeft sedert juli 1997 met A. M. d. S. (...) (zijn moeder).*
- * Een negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10 01.2022 waarin betrokkene verklaart geen enkele vorm van betaalde activiteit uit te oefenen en geen enkele vorm van inkomen, huur, alimentatie of salaris te hebben Dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- * Arbeidsovereenkomst referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij HAPCO NV en bijhorende salarisspecificaties.*
- * Bewijs van het overmaken van geld via RIA verzendingsdienst en Transfert WISE door S. I. D. (...) aan A. M. S. (...) in 2019, 2020 en 2021,*
- * bewijs van boeken van een vliegtuigticket, enkele reis, door de heer S. (...) voor mevrouw A. M. D. S. (...) en E. M. S. (...) voor een reis op 13 januari 2022.*

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond.

Verder wat betreft het geld dat werd overgemaakt, dit zijn allen bewijzen waaruit blijkt dat de referent geld overmaakte aan A. M. S. (...) en niet aan betrokkene. Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk aan het feit dat het geld naar haar werd gericht en niet naar betrokkene. Trouwens dat van die gezamenlijke bankrekening roept ook wel wat vragen op. In de vertaling staat letterlijk 'Onderstaande rekeninghouders hebben een gezamenlijke rekening bij deze instelling en wonen aan (...). Ze staan sinds juli 1997 in onze klantenadministratie.' Die gezamenlijke bankrekening kan bijgevolg moeilijk op betrokkene slaan, hij is immers pas geboren in december 1999. Hij kan bezwaarlijk al klant zijn geweest van de bank voorafgaandelijk aan zijn geboorte.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.01.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21.05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook met aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Verzoeker voert een enig middel aan:

"de schending van de motiveringsplicht: de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt, (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn, (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook

materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen. ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2.De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3.De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

de schending van het redelijkheidsbeginsel

"Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen. ". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

de schending van artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met de schending van artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en de schending van artikel 52 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981)

Artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:...

3°de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;...

§4.De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen..."

Artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;...

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt...

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt...".

Artikel 42 van de Vreemdelingewet d.d. 15.12.1980:

"§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid...

§3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijfjaar vanaf de datum van afgifte.

§4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen..."

Artikel 52 meer bepaald §4 van het K.B. 08.10.1981:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag...

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult...

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af...

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

de schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 augustus 1955 - err. 29 juni 1961 (hierna genoemd EVRM) samen gelezen met de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals aangepast (Pb. 14 december 2017, C 303/1, 26 oktober 2012, C 326/391 en 7 juni 2016, C 202/389) en met de schending van artikel 22 van de Grondwet

Artikel 8 van het EVRM:

"1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

Artikel 22 van de Grondwet:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. "

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op (afdoend) gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze en met respect voor de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur kunnen schragen.

Voorafgaand

Op pagina 3 en 4 van de nota werpt de verwerende partij "de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen" op menende dat "De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn."

Verzoekende partij kan niet anders vaststellen dan dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt.

Immers, blijkt uit hetgeen is uiteengezet in het beroep tot nietigverklaring en uit hetgeen volgt dat verzoekende partij wel degelijk aanduidt waarom hij van oordeel is dat de door hem aangehaalde wettelijke bepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

In de uiteenzetting onder "5. DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL IN TWEE ONDERDELEN" "Eerste onderdeel: de schending van artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met de schending van artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en de schending van artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel" van het beroep tot nietigverklaring en van huidige synthesesmemorie zet verzoekende partij in concreto uiteen waarom hij van oordeel is dat

"Met voormelde documenten heeft verzoekende partij aangetoond dat

- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) verzoekende partij een lange periode vóór zijn aanvraag gezinshereniging op 27 januari 2022 wanneer verzoekende partij nog verbleef in zijn land van herkomst Brazilië oprecht en structureel bijstand verleende -financieel steunde (hetgeen hij tot op heden onafgebroken in België trouwens nog doet waarmee trouwens ook rekening mee zou mogen worden gehouden aangezien de verwerende partij de eis van ten laste zijn in het land van herkomst niet kennelijk onredelijk mag invullen)*
- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) meer dan voldoende inkomsten uit vaste tewerkstelling heeft om verzoekende partij financieel te kunnen onderhouden*
- verzoekende partij onvermogen is aangezien hij zelf geen inkomsten of wat dan ook heeft om rond te komen en geen onroerende goederen in eigendom heeft*

en dat hij derhalve ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

De verwerende partij moet rekening houden met alle elementen van het dossier en deze zorgvuldig en redelijk beoordelen, quod in casu non. Hierboven is aangetoond dat de overwegingen in de bestreden

beslissing foutief - alleszins niet afdoende - zijn gemotiveerd en een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling uitmaken. De bestreden beslissing is niet gesteund op pertinente motieven. Zulks is een schending van de motiveringsplicht zowel van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering als van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens heeft verzoekende partij aangetoond dat

- hij effectief de stiefzoon is van de Belgische de heer D. S. I. (...) (stuk 2, stuk 3, stuk 4 en stuk 7)
- hij zich bij zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) heeft gevoegd: ze wonen samen hetgeen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend
- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) toerekende en stabiele bestaansmiddelen heeft (stuk 8)
- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voldoende huisvesting heeft (stuk 10)
- er wordt beschikt over een ziekteverzekering (stuk 12) zodat aan alle voorwaarden is voldaan om aan verzoekende partij verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen en hem in het bezit te stellen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Door dit niet te doen en aan verzoekende partij de bij deze bestreden bijlage 20 te betekenen, schendt de verwerende partij artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981."

Verzoekende partij geeft dus duidelijk aan van oordeel te zijn dat "aan alle voorwaarden is voldaan om aan verzoekende partij verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen en hem in het bezit te stellen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie." Zodat "Door dit niet te doen en aan verzoekende partij de bij deze bestreden bijlage 20 te betekenen, schendt de verwerende partij artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 ".

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 52 § 4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 betreffen precies - zoals blijkt uit de weergave hierboven van de betreffende wettelijke bepalingen - het gevolg van het aangetoond voldaan zijn aan de voorwaarden om te worden aanzien als een familielid van een burger van de Unie, met name dat - zo stelt artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt...erkend" waarbij "Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier" en waarbij "Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning." en waarbij - zo stelt artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 - "...geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af..."

Verzoekende partij geeft dus wel degelijk in het beroep tot nietigverklaring aan waarom hij van oordeel is dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 meer bepaald §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 geschonden zijn zodat van enige onontvankelijkheid geen sprake is. De verwerende partij kan zich daarop dus wel degelijk verdedigen en zij doet dat ook door - zo blijkt uit lezing van de nota - te argumenteren dat de verwerende partij terecht heeft beslist dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te worden aanzien als familielid van een burger van de Unie met als gevolg dat vanuit het standpunt van de verwerende partij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend en geen verblijfsvergunning - verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan verzoekende partij. Op pagina 13 van de nota verwijst de verwerende partij zelfs zelf naar artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 bij de zogenaamde weerlegging van het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij!

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet betreffen de bescherming van het recht op gezins- en privéleven net zoals artikel 8 van het EVRM. Onder "5. DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL IN TWEE ONDERDELEN" 'Tweede onderdeel: de schending van het respect voor het gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel" van het beroep tot nietigverklaring en van huidige synthesesmemorie is in concreto uiteengezet waarom verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing zijn in België gesitueerde gezins- en privéleven en dus artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet schendt. Van enige onontvankelijkheid is dus ook op dit punt geen sprake. De verwerende partij kan zich daarop dus wel

degelijk verdedigen en zij doet dat ook door - zo blijkt uit lezing van de nota - te argumenteren dat de verwerende partij terecht heeft beslist dat het recht op gezins- en privéleven van verzoekende partij niet geschonden is.

Samenvattend:

Verzoekende partij duidt wel degelijk aan waarom hij van oordeel is dat de door hem aangehaalde wettelijke bepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden. De middelen zijn dan ook integraal ontvankelijk.

Eerste onderdeel: de schending van artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met de schending van artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en de schending van artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

> het standpunt van verzoekende partij

Zoals hierboven reeds uiteengezet en zoals blijkt uit de aan verzoekende partij afgeleverde bijlage 19ter (stuk 5); doet verzoekende partij op 27 januari 2022 een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie" in zijn hoedanigheid van "bloedverwant in neergaande lijn van D. S., I. (...) (...)".

In toepassing van voormeld artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 en artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dient verzoekende partij om zijn aanvraag positief beoordeeld te zien aan te tonen te voldoen aan de hierna volgende voorwaarden:

- de bloed- of aanverwantschap met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)
- het ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)
- het voorhanden zijn van stabiele en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)
- het voorhanden zijn van voldoende huisvesting in hoofde van de heer D. S. I. (...) het voorhanden zijn in hoofde van de heer D. S. I. (...) van een ziekteverzekering die de risico's van verzoekende partij dekt
- het zich bij zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voegen.

Ook dient het bewijs te worden geleverd van de betaling van de bijdrage in de administratieve kosten.

Naast zijn Braziliaans paspoort met nummer GA514601 (stuk 2) en het betalingsbewijs van de bijdrage (stuk 6) legt verzoekende partij als bewijs van de "bloed- of aanverwantschapsband...met de burger van de Unie" de Belgische akte van huwelijk met nummer 2020-0030.9501-52 tussen de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en de heer D. S. I. (...) (stuk 4) en zijn geboorteakte (stuk 7) voor.

Daarnaast - zo stelt de bijlage 19ter (stuk 5) - legt verzoekende partij het volgende neer:

- "Bewijs inkomsten familielid" (stuk 8)
- "Bewijs stortingen in verleden" (stuk 9)
- "Bewijs voldoende huisvesting" (stuk 10)
- "Attest onvermogen eigen land" (stuk 11.a. tot en met stuk 11.f.).

Verzoekende partij legt - conform de bijlage 19ter (stuk 5) alwaar staat "verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 25/04/2022, de volgende documenten over te leggen:" - ook nog neer:

- "Bewijs niet ten laste OCMW" (dit stuk bevindt zich in het administratief dossier, zo blijkt uit de bestreden beslissing doch verzoekende partij heeft hiervan geen kopie)
- "Ziekteverzekering" (stuk 12).

De bestreden beslissing betwist niet dat voldaan is aan het bewijs van:

- de bloed- of aanverwantschap tussen verzoekende partij en zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)
- het voorhanden zijn van stabiele en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)
- het voorhanden zijn van voldoende huisvesting in hoofde van de heer D. S. I. (...) het voorhanden zijn in hoofde van de heer D. S. I. (...) van een ziekteverzekering die de risico's van verzoekende partij dekt
- het zich bij zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voegen

- de betaling van de bijdrage in de administratieve kosten.

Wel betwist de bestreden beslissing dat voldaan is aan de voorwaarde van het ten laste zijn van verzoekende partij van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

Desbetreffend overweegt de bestreden beslissing het volgende (stuk 1):

"Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- * Attest OCMW Hasselt waaruit blijkt dat betrokkene geen leef loon en/of financiële steun ontvangt tot op heden. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier.

- * Aangifte niet ontvangen alimentatie dd 10.01.2022 waarin de vader van betrokkene verklaart geen alimentatiegeld te betalen voor zijn zoon.

- * Een negatief certificaat van het 1e onroerendgoedregistratiebureau van het district Guarulhos/SP CERTIFICATEN dd 02.09.2021 bij het nakijken geen record kon vinden op naam van betrokkene. Dit certificaat spreekt enkel over het district Gurulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- * Een negatief certificaat van het 2e Bureau Onroerende goederen, titels en documenten en burgerlijke stand van rechtspersonen, Regio Guarulhos, Staat São Paulo, Federale republiek Brazilië waaruit blijkt dat na het doornemen van de boeken van het eigendomsregister onder zijn hoede, met name de persoonlijke indicator, er geen onroerend goed in de Service unit heeft verworven, bezwaard of vervreemd, en er is nog geen record van beslaglegging, inbeslagneming, ontvoering, tegen hem, met het object van onroerend goed op naam van betrokkene. Ook dit certificaat spreekt enkel over de regio Guarulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- * Een certificaat van financieel eigendom waaruit blijkt dat betrokkene een gezamenlijke rekening heeft sedert juli 1997 met A. M. D. S. (...) (zijn moeder).

- * Een negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022 waarin betrokkene verklaart geen enkele vorm van betaalde activiteit uit te oefenen en geen enkele vorm van inkomen, huur, alimentatie of salaris te hebben. Dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- * Arbeidsovereenkomst referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij HAPCO NV en bijhorende salarisspecificaties.

- * Bewijs van het overmaken van geld via RIA verzendingsdienst en Transfert WISE door S. I. D. (...) aan A. M. S. (...) in 2019, 2020 en 2021ok.,

- * bewijs van boeken van een vliegtuigticket, enkele reis, door de heer S. (...) voor mevrouw A. M. D. S. (...) en E. M. S. (...) voor een reis op 13 januari 2022.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond.

Verder wat betreft het geld dat werd overgemaakt, dit zijn allen bewijzen waaruit blijkt dat de referent geld overmaakte aan A. M. S. (...) en niet aan betrokkene. Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk aan het feit dat het geld naar haar werd gericht en niet naar betrokkene. Trouwens dat van die gezamenlijke bankrekening roept ook wel wat vragen op. In de vertaling staat letterlijk 'Onderstaande rekeninghouders hebben een gezamenlijke rekening bij deze instelling en wonen aan (...). Ze staan sinds juli 1997 in onze klantenadministratie. ' Die gezamenlijke bankrekening kan bijgevolg moeilijk op betrokkene slaan, hij is immers pas geboren in december 1999. Hij kan bezwaarlijk al klant zijn geweest van de bank voorafgaandelijk aan zijn geboorte.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.01.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RWV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

Verzoekende partij toont hieronder aan dat het oordeel van de verwerende partij dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het ten laste zijn van verzoekende partij van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) onjuist is, niet (afdoende) gemotiveerd is, onredelijk is en onzorgvuldig is zodat ten onrechte aan verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden - de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie is geweigerd met als gevolg dat de bestreden beslissing eveneens artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 schendt.

Verzoekende partij is van oordeel dat de voorgelegde hierboven in de bestreden beslissing opgesomde documenten wel degelijk aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

De desbetreffende overwegingen in de bestreden beslissing zijn onjuist, niet (afdoende) gemotiveerd en getuigen van een onredelijke en onzorgvuldige beoordeling en dit om de hierna volgende redenen. Sowieso kan geen van de in de bestreden beslissing vermeende overwegingen de bestreden beslissing schragen.

M.b.t. de overwegingen - documenten "Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

* Attest OCMW Hasselt waaruit blijkt dat betrokkene geen leef loon en/of financiële steun ontvangt tot op heden. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier...

*Arbeidsovereenkomst referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij HAPCO NV en bijhorende salarisspecificaties. "

De bestreden beslissing erkent derhalve dat verzoekende partij, zoals gevraagd in de bijlage 19ter (stuk 5), een attest van het OCMW Hasselt heeft neergelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij geen leefloon en/of financiële steun krijgt van het OCMW.

Wat betreft de overweging "Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier." dient in eerste instantie te worden gesteld dat nooit gevraagd is aan verzoekende partij om een dergelijk attest op naam van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) bij te brengen. De bijlage 19ter (stuk 5) vraagt nergens dat een dergelijk attest zou moeten worden bijgebracht op naam van de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

In elk geval is deze overweging van elke zin verstoken aangezien verzoekende partij het bewijs heeft bijgebracht van stabiele en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) en dit in de vorm van arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bij Hapco NV op naam van de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) en loonstroken periode augustus 2020 tot en met december 2021 waaruit blijkt dat de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) respectievelijk 2.943,46 euro netto per maand periode augustus 2020 tot en met december 2020, 3.195,01 euro netto periode januari 2021 tot en met december 2021 met nog een uitschieter van 4.752,43 euro netto voor de maand juni 2021 verdient uit zijn tewerkstelling bij Hapco NV (stuk 8), aanzienlijke inkomsten dus uit tewerkstelling hetgeen maakt dat de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) sowieso logischerwijze geen aanspraak kan en mag maken op het OCMW. Het standpunt dat de verwerende partij op dit punt hanteert, klopt dan ook hoegenaamd niet.

Voormelde overweging is dan ook foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk. Op basis van de neergelegde documenten (stuk 8) kan niet anders dan worden besloten dat de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) een meer dan voldoende inkomen heeft om verzoekende partij financieel te onderhouden.

M.b.t. de overwegingen - documenten "Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:...

* Een negatief certificaat van het 1e onroerendgoedregistratiebureau van het district Guarulhos/SP CERTIFICATEN dd 02.09.2021 bij het nakijken geen record kon vinden op naam van betrokkene. Dit certificaat spreekt enkel over het district Gurulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Een negatief certificaat van het 2e Bureau Onroerende goederen, titels en documenten en burgerlijke stand van rechtspersonen, Regio Guarulhos, Staat São Paulo, Federale republiek Brazilië waaruit blijkt dat na het doornemen van de boeken van het eigendomsregister onder zijn hoede, met name de persoonlijke indicator, er geen onroerend goed in de Service unit heeft verworven, bezwaard of vervreemd, en er is nog geen record van beslaglegging, inbeslagneming, ontvoering, tegen hem, met

het object van onroerend goed op naam van betrokkene. Ook dit certificaat spreekt enkel over de regio Guarulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen."

Verzoekende partij heeft inderdaad 2 attesten uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands bijgebracht, één d.d. 2 september 2021 en één d.d. 3 september 2021 om aan te tonen dat hij geen onroerende goederen in eigendom heeft in zijn land van herkomst Brazilië. De betreffende voormelde 2 attesten bevestigen inderdaad dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft, (stuk 11.a. en stuk 11.b.)

Om aan te tonen dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft, is van de enige onroerend goed registratiekantoren - en dit zijn er twee - van de plaats alwaar verzoekende partij en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...) samen hebben gewoond (tot aan hun beider vertrek naar België) een attest bevestigende dat verzoekende partij geen onroerend goed in eigendom heeft gevraagd en bekomen, (stuk 11.a. en stuk 11.b.)

De verwerende partij aanvaardt deze attesten niet als "afdoende bewijs van onvermogen" aangezien naar zeggen van de verwerende partij "Dit certificaat spreekt enkel over het district Gurulhos...Ook dit certificaat spreekt enkel over de regio Guarulhos en zegt verder niets over andere delen of steden van Brazilië waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken."

Het standpunt dat de verwerende partij desbetreffend aanhoudt, kan niet worden weerhouden ter staving van de bestreden beslissing.

Immers,

- in deze attesten wordt nergens uitdrukkelijk gesteld dat deze enkel mogelijke eigendommen in Guarulhos betreffen
- kan alleszins redelijkerwijze niet meer worden verwacht van verzoekende partij dan dat verzoekende partij van de enige onroerend goed registratiekantoren - en dit zijn er twee - van de plaats alwaar verzoekende partij sedert zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België woont een attest bevestigende dat verzoekende partij geen onroerend goed in eigendom heeft, vraagt en bekomt hetgeen in deze is geschied (of stuurt de verwerende partij er nu daadwerkelijk volstrekt onredelijk op aan dat verzoekende partij het ganse land - Brazilië is een zeer groot land met in 2020 meer dan 212 miljoen inwoners - afreist om bij elk registratiekantoor een attest te vragen voor zo ver in de attesten al uitdrukkelijk zou gesteld worden dat deze enkel mogelijke eigendommen in Guarulhos betreffen, quod non?)
- weet de verwerende partij uit de bijgebrachte stukken dat de beide biologische ouders van verzoekende partij nog leven - van een erfenis is dus nog geen sprake - en dat verzoekende partij nog erg jong is - op moment van de aanvraag net 22 jaar geworden - en geen enkele vorm van inkomen uit tewerkstelling heeft - op moment van komen naar België is verzoekende partij pas afgestudeerd - zodat redelijkerwijze er kan en moet worden vanuit gegaan dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft dit des te meer de officiële attesten uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands (stuk 11.a. en stuk 11.b.) die zulks bevestigen.

Tevens verwijst verzoekende partij naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meer bepaald naar het arrest van 26 oktober 2018 met nummer 211.725 waarbij volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is:

"Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoon. Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27)... Zoals verweerder in de nota

aanvoert, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van het "ten laste zijn" vrij en geniet de gemachtigde dienaangaande een ruime appreciatiebevoegdheid. Dit ontslaat de gemachtigde er evenwel niet van deze bevoegdheid op redelijke wijze in te vullen en hierover op afdoende wijze te motiveren... De beslissing van de gemachtigde van 29 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd. "

In deze is het bewijs van onvermogen trouwens wel degelijk geleverd door (samen lezing van) de door verzoekende partij neergelegde documenten, meer bepaald het attest uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands d.d. 2 september 2021 bevestigend dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft (stuk II.a.), het attest uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands d.d. 3 september 2021 bevestigend dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft (stuk II.b.), het attest met apostille en vertaling naar het Nederlands bevestigend dat de biologische vader de heer C. E. R. S. (...) geen alimentatie betaalt voor verzoekende partij (stuk II.c.), het bewijs dat de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voor verzoekende partij een vliegtuigticket voor een enkele reis op 13 januari 2022 San/São Paulo - Brussel heeft geboekt en betaald (stuk II.e.) en het in de bestreden beslissing zogenaamd "negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022" (stuk II.f.).

De beoordeling die de verwerende partij maakt van de voormelde attesten is derhalve foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk.

M.b.t. de overwegingen - documenten "Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:....

* Een negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022 waarin betrokkene verklaart geen enkele vorm van betaalde activiteit uit te oefenen en geen enkele vorm van inkomen, huur, alimentatie of salaris te hebben. Dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen."

Het in de bestreden beslissing zogenaamd "negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022" (stuk II.f.) is inderdaad een verklaring op eer door verzoekende partij zelf.

Het standpunt dat de verwerende partij desbetreffend aanhoudt, is naar het oordeel van verzoekende partij onredelijk.

Immers, spreekt het voor zich dat het zogenaamd "negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022" samen moet worden gelezen met alle andere documenten bijgebracht en zoals hierboven en hieronder uiteengezet.

Door te overwegen "Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen." maakt de verwerende partij als het ware abstractie van alle andere documenten bijgebracht door verzoekende partij die - zoals blijkt uit de uiteenzetting hieronder en hierboven - samen gelezen wel degelijk aantonen dat verzoekende partij ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...). Bovendien en trouwens is er ook geen enkele indicatie in het dossier dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen zou afleggen.

Tevens verwijst verzoekende partij op dit punt naar hetgeen hierboven is uiteengezet inzake de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover en het wel degelijk bewezen zijn van het onvermogen in hoofde van verzoekende partij door (samen lezing van) de door verzoekende partij bijgebrachte documenten.

De beoordeling die de verwerende partij maakt van het zogenaamd "negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022" is derhalve foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk.

M.b.t. de overwegingen - documenten "Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:....

* Aangifte niet ontvangen alimentatie dd 10.01.2022 waarin de vader van betrokkene verklaart geen alimentatiegeld te betalen voor zijn zoon...

* Een certificaat van financieel eigendom waaruit blijkt dat betrokkene een gezamenlijke rekening heeft sedert juli 1997 met A. M. D. S. (...) (zijn moeder)...

* Bewijs van het overmaken van geld via RIA verzendingsdienst en Transfert WISE door S. I. D. (...) aan A. M. S. (...) in 2019, 2020 en 2021ok.,

* bewijs van boeken van een vliegtuigticket, enkele reis, door de heer S. (...) voor mevrouw A. M. D. S. (...) en E. M. S. (...) voor een reis op 13 januari 2022."

Verzoekende partij heeft inderdaad ten bewijze van het ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) ook nog de hiervoor vermelde documenten voorgelegd die aantonen dat

- zijn biologische vader de heer C. E. R. S. (...) geen alimentatie betaalt voor verzoekende partij (stuk 11.c.)
- verzoekende partij een rekening heeft bij Itaü Unibanco S/A (stuk 11.d.)
- de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij via RIA en Transfert Wise sedert minstens zes maanden (en zelfs aanzienlijk langer) onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging door verzoekende partij d.d. 27 januari 2022 met een laatste overmaking van geld aan verzoekende partij op 7 januari 2022 (opgemerkt wordt dat bewijzen van overschrijvingen gedurende minstens zes maanden onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging is hetgeen de verwerende partij gemeenzaam vereist in dergelijke dossiers; onafgezien de vraag of deze vereiste minimale duur wel een wettelijke basis heeft - quod non - is er in casu alleszins aan voldaan) (stuk 9).
- de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voor verzoekende partij een vliegtuigticket voor een enkele reis op 13 januari 2022 San/São Paulo - Brussel heeft geboekt en betaald (stuk 11.e.).

Documentgewijs maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing geen opmerkingen betreffende deze voormelde documenten zodat de verwerende partij deze voormelde documenten alleszins documentgewijs erkent en aanvaardt.

- M.b.t. de overwegingen "Verder wat betreft het geld dat werd overgemaakt, dit zijn allen bewijzen waaruit blijkt dat de referent geld overmaakte aan A. M. S. (...) en niet aan betrokkene. Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk aan het feit dat het geld naar haar werd gericht en niet naar betrokkene. Trouwens dat van die gezamenlijke bankrekening roept ook wel wat vragen op. In de vertaling staat letterlijk 'Onderstaande rekeninghouders hebben een gezamenlijke rekening bij deze instelling en wonen aan (...). Ze staan sinds juli 1997 in onze klantenadministratie.' Die gezamenlijke bankrekening kan bijgevolg moeilijk op betrokkene slaan, hij is immers pas geboren in december 1999. Hij kan bezwaarlijk al klant zijn geweest van de bank voorafgaandelijk aan zijn geboorte."

Deze overwegingen betreffen de hierna volgende door verzoekende partij bijgebrachte documenten bevestigend dat:

- verzoekende partij een rekening heeft bij Itaü Unibanco S/A (stuk 11.d.)
- de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) geld heeft overgemaakt via RIA en Transfert Wise sedert minstens zes maanden (en zelfs aanzienlijk langer) onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging door verzoekende partij d.d. 27 januari 2022 met een laatste overmaking van geld op 7 januari 2022 (opgemerkt wordt dat bewijzen van overschrijvingen gedurende minstens zes maanden onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging is hetgeen de verwerende partij gemeenzaam vereist in dergelijke dossiers; onafgezien de vraag of deze vereiste minimale duur wel een wettelijke basis heeft - quod non - is er in casu alleszins aan voldaan) (stuk 9).

De verwerende partij beweert dat "Verder wat betreft het geld dat werd overgemaakt, dit zijn allen bewijzen waaruit blijkt dat de referent geld overmaakte aan A. M. S. (...) en niet aan betrokkene. Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk aan het feit dat het geld naar haar werd gericht en niet naar betrokkene."

Deze redenering van de verwerende partij houdt geen steek.

De Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) heeft sedert minstens zes maanden (en zelfs aanzienlijk langer) onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging door verzoekende partij op 27 januari 2022 gelden overgemaakt op rekening 04604-2 bank Itaü. Zulks is inderdaad - zoals wordt bevestigd door de bank (stuk 11.d.) - een gezamenlijke rekening op naam van verzoekende partij en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...). Aangezien verzoekende partij enig kind is, plaatste zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...) verzoekende partij als houder van haar rekening zodat verzoekende partij geen andere rekening hoefde te openen en verzoekende partij een eigen kaart had waarmee hij maandelijks kon kopen wat hij nodig had om in zijn levensonderhoud en schoolkosten te voorzien.

Dat dit een gezamenlijke rekening betreft en verzoekende partij dus wel degelijk ook houder is van de bankrekening in kwestie, wordt door de verwerende partij niet betwist.

Wel betwist de verwerende partij dat de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) het geld zou hebben overgemaakt aan verzoekende partij. Volgens de verwerende partij zouden de gelden zijn overgemaakt aan de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en niet aan verzoekende partij.

Om dit standpunt in te nemen baseert de verwerende partij zich vermoedelijk op de vermelding "Sent to...a. m. d. s. (...)" (vrij vertaald: verzonden aan a. m. d. s. (...)) op de overschrijvingsbewijzen.

Deze redenering is te kort door de bocht.

Immers,

- *wordt - het weze herhaald - door de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij ook houder is van de bankrekening in kwestie en wordt dus niet betwist dat geldovermakingen op die betreffende rekening (ook) toekomen aan verzoekende partij; het niet betwiste gegeven dat het een gezamenlijke bankrekening betreft, is - in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt "Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk" - in dit opzicht dus wel degelijk van belang*
- *woont de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) sedert 24 juli 2020 samen met de stiefvader van verzoekende partij de Belgische de heer D. S. I. (...) te (...); de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) is op 24 juli 2020 in België aangekomen waarna zij samen met haar geliefde de Belgische de heer D. S. I. (...) op 11 augustus 2020 bij de stad Hasselt aangifte van huwelijk doet hetgeen door de regel van onderzoek schijnhuwelijk een aantal maanden uitstel krijgt waarna de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en de Belgische de heer D. S. I. (...) op 29 januari 2021 in Hasselt in het huwelijk treden waarop aansluitend vanuit België via de stad Hasselt de gezinshereniging wordt aangevraagd die door de verwerende partij positief wordt beoordeeld, (stuk 4 en stuk 15).*

Al deze elementen zijn bekend aan de verwerende partij. De verwerende partij is immers door de stad Hasselt in het kader van de vereiste gegevensuitwisseling op de hoogte gesteld van het voorgenomen huwelijk tussen de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en de Belgische de heer D. S. I. (...) en het is de verwerende partij die de vanuit België gedane gezinsherenigingsaanvraag van de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg heeft beoordeeld en goedgekeurd.

Gelet op deze aan de verwerende partij gekende historiek waarbij de mama van verzoekende partij al vanaf 24 juli 2020 woont bij haar geliefde de Belgische de heer D. S. I. (...) te (...) is het dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de gelden bestemd zijn geweest voor de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en niet voor verzoekende partij. De mama van verzoekende partij is immers reeds sedert 24 juli 2020 in België terwijl verzoekende partij pas op 13 januari 2022 in België is toegekomen.

In de door de verwerende partij vereiste periode van bewijzen van overschrijvingen meer bepaald gedurende minstens zes maanden onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging in casu op 27 januari 2022 (en ook nog langer met name sedert 24 juli 2020) is de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) - en dit is bekend bij de verwerende partij - niet in Brazilië maar in België.

De naar Brazilië door de Belgische de heer D. S. I. (...) overgemaakte gelden op de Braziliaanse bankrekening van verzoekende partij kunnen dan ook enkel bestemd geweest zijn voor verzoekende partij, stiefzoon van de Belgische de heer D. S. I. (...).

Ook met de overweging "Trouwens dat van die gezamenlijke bankrekening roept ook wel wat vragen op. In de vertaling staat letterlijk 'Onderstaande rekeninghouders hebben een gezamenlijke rekening bij deze instelling en wonen aan (...). Ze staan sinds juli 1997 in onze klantenadministratie.' Die gezamenlijke bankrekening kan bijgevolg moeilijk op betrokkene slaan, hij is immers pas geboren in december 1999. Hij kan bezwaarlijk al klant zijn geweest van de bank voorafgaandelijk aan zijn geboorte." zoekt de verwerende partij spijkers op laag water. Het spreekt immers voor zich dat verzoekende partij nog geen rekeninghouder kan zijn in 1997 aangezien hij toen nog niet geboren was.

Bedoeld wordt uiteraard dat het gezin sedert 1997 - in 1997 enkel de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en later is verzoekende partij er bij gekomen als rekeninghouder - bij de bank als klant is gekend.

De (samen lezing van de) door verzoekende partij bijgebrachte documenten van de bank (stuk 11.d.) en de bankoverschrijvingen (stuk 9) tonen dan ook wel degelijk aan dat de stiefvader van verzoekende partij de Belgische de heer D. S. I. (...) gedurende minstens zes maanden onmiddellijk vóór de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij op 27 januari 2022 actief, oprecht en structureel - het gaat telkens om bedragen van meer dan 300 euro, soms meer dan 400 of 500 euro en soms zelfs meer dan 2000 euro - verzoekende partij financieel ondersteunde.

De beoordeling die de verwerende partij maakt van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten van de bank (stuk 11.d.) en de bankoverschrijvingen (stuk 9) is derhalve foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk.

M.b.t. de overwegingen "Het gegeven dat betrokkene sedert 25.01.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RVV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

In voormelde overwegingen stelt de verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij sedert januari 2022 samen woont met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) niet betekent dat verzoekende partij ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...). Hiermee geeft de verwerende partij als het ware te kennen dat verzoekende partij ook elementen/stukken (buiten het op hetzelfde adres wonen) had moeten bijbrengen in verband met het ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) in België. Desbetreffend dient te worden gesteld dat op geen enkel moment aan verzoekende partij is gevraagd om van het ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) in België elementen/stukken bij te brengen zodat met deze overweging sowieso geen rekening kan worden gehouden. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft trouwens voor dat dit had moeten gebeuren. Zoals hierboven reeds weergegeven, is verzoekende partij in België wel effectief ten laste van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...): ze wonen niet alleen op hetzelfde adres maar verzoekende partij is in België op alle vlakken zowel mentaal, op gezondheidsvlak als financieel afhankelijk van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...). Anderzijds stelt de verwerende partij in voormelde overwegingen dat "Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst." Hiermee blijkt de verwerende partij dan weer te kennen te geven dat de situatie betrekking hebbend op de toestand in België niet relevant is maar dat enkel de situatie betrekking hebbend op het land van herkomst van belang is. De verwerende partij neemt hier dan ook een tegenstrijdige houding aan zodat ook om deze reden voormelde overwegingen derhalve foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk zijn.

Met de door verzoekende partij voorgelegde stukken meer bepaald stuk 8.

bewijs stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...): arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bij Hapco NV op naam van de Belgische stiefvader van verzoekende partij de heer D. S. I. (...) en loonstroken periode augustus 2020 tot en met december 2021

stuk 9.

bewijs overmakingen geld door de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) via RIA en Transfert Wise sedert 2019 met een laatste overmaking van geld op 7 januari 2022

stuk 11.

a.

attest uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands d.d.

2 september 2021 bevestigend dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft k

attest uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands d.d.

3 september 2021 bevestigend dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft c.

attest met apostille en vertaling naar het Nederlands bevestigend dat de biologische vader de heer C. E. R. S. (...) geen alimentatie betaalt voor verzoekende partij

d.

attest met apostille en vertaling naar het Nederlands bevestigend dat verzoekende partij een rekening heeft bij Itaú Unibanco S/A

e.

bewijs dat de Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voor verzoekende partij een vliegtuigticket voor een enkele reis op 13 januari 2022 San/São Paulo - Brussel heeft geboekt en betaald L

het in de bestreden beslissing zogenaamd "negatief certificaat inkomstenverklaring dd 10.01.2022" toont verzoekende partij wel degelijk aan dat hij in de maanden vóór zijn aanvraag gezinshereniging op 27 januari 2022 afhankelijk was van de materiële bijstand van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) en derhalve ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat het ten laste zijn een feitenkwestie is die, zoals door het Hof van Justitie gesteld in het arrest Reyes, C-423/12 van 16 januari 2014 en het arrest Jia, C-1/05 van 9 januari 2007, op alle mogelijke manieren mag worden bewezen.

Met voormelde documenten heeft verzoekende partij aangetoond dat

- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) verzoekende partij een lange periode vóór zijn aanvraag gezinshereniging op 27 januari 2022 wanneer verzoekende partij nog verbleef in zijn land van herkomst Brazilië oprecht en structureel bijstand verleende - financieel steunde (hetgeen hij tot op heden onafgebroken in België trouwens nog doet waarmee trouwens ook rekening mee zou mogen worden gehouden aangezien de verwerende partij de eis van ten laste zijn in het land van herkomst niet kennelijk onredelijk mag invullen)
 - zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) meer dan voldoende inkomsten uit vaste tewerkstelling heeft om verzoekende partij financieel te kunnen onderhouden
 - verzoekende partij onvermogen is aangezien hij zelf geen inkomsten of wat dan ook heeft om rond te komen en geen onroerende goederen in eigendom heeft
- en dat hij derhalve ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

De verwerende partij moet rekening houden met alle elementen van het dossier en deze zorgvuldig en redelijk beoordelen, quod in casu non. Hierboven is aangetoond dat de overwegingen in de bestreden beslissing foutief - alleszins niet afdoende - zijn gemotiveerd en een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling uitmaken. De bestreden beslissing is niet gesteund op pertinente motieven. Zulks is een schending van de motiveringsplicht zowel van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering als van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Tevens heeft verzoekende partij aangetoond dat

- hij effectief de stiefzoon is van de Belgische de heer D. S. I. (...) (stuk 2, stuk 3, stuk 4 en stuk 7)
- hij zich bij zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) heeft gevoegd: ze wonen samen hetgeen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend
- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) toerekende en stabiele bestaansmiddelen heeft (stuk 8)
- zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) voldoende huisvesting heeft (stuk 10)
- er wordt beschikt over een ziekteverzekering (stuk 12) zodat aan alle voorwaarden is voldaan om aan verzoekende partij verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen en hem in het bezit te stellen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Door dit niet te doen en aan verzoekende partij de bij deze bestreden bijlage 20 te betekenen, schendt de verwerende partij artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

> de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij

Vanaf pagina 4 tot en met pagina 6 van de nota geeft de verwerende partij de "Stelling verzoekende partij" weer. Deze weergave is op zich correct zodat verzoekende partij hierop niet nader ingaat.

Vanaf pagina 7 tot en met pagina 13 van de nota volgt het standpunt "Weerlegging" van de verwerende partij betreffende het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij.

Onder "Weerlegging"

- *beperkt de verwerende partij zich op pagina 7 en pagina 8 bovenaan van de nota tot louter theoretische beschouwingen over wat de motiveringsplicht inhoudt om zogenaamd te concluderen dat "In casu is zulk bewijs niet voorgelegd. "*
- *waarna de verwerende partij vervolgens op pagina 8 en 9 van de nota artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 citeert om hieruit af te leiden dat verzoekende partij, aangezien hij ouder is dan 21 jaar, "dient... het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische stiefvader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. "*
- *om vervolgens vanaf pagina 9 tot en met pagina 11 van de nota het "overzicht van de voorgelegde stukken" en "het hier aan te verbinden gevolg" zoals weergegeven in de bestreden beslissing te citeren waaruit de verwerende partij meent te kunnen besluiten dat "De voorgebrachte stukken werden dan ook allen zorgvuldig beoordeeld door verwerende partij en na een dergelijke beoordeling werd er besloten dat deze stukken geen aanduiding geven van een band van afhankelijkheid die toelaat om te beslissen dat verzoekende partij inderdaad ten laste valt van de referentiepersoon. "*
- *en op pagina 12 van de nota nogmaals louter te citeren hetgeen de bestreden beslissing vermeldt over "de situatie in België" en het "besluit".*

Dat verzoekende partij, aangezien hij ouder is dan 21 jaar, moet aantonen ten laste te zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) wordt door verzoekende partij niet betwist.

Hetgeen verzoekende partij wél betwist is dat de verwerende partij concludeert tot het niet ten laste zijn van verzoekende partij van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

Hierboven zet verzoekende partij uitvoerig, concreet en overweging per overweging uiteen waarom de desbetreffende overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, onzorgvuldig en onredelijk zijn en een schending uitmaken van artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Uit het bovenvermelde overzicht van hetgeen de verwerende partij desbetreffend in de nota schrijft, kan niet anders worden vastgesteld dan dat de verwerende partij er niet in slaagt dit standpunt van verzoekende partij te weerleggen.

Immers, zo blijkt uit het bovenvermelde overzicht van hetgeen de verwerende partij desbetreffend in de nota schrijft, gaat de verwerende partij volstrekt niet in concreto in op hetgeen verzoekende partij desbetreffend opwerpt.

Alwaar de verwerende partij schrijft op pagina 11 onderaan en pagina 12 bovenaan van de nota dat "Het betoog dat verzoekende partij destijds nog jong is en op die manier niet voor haar eigen onderhoud kon voorzien is op zich ook evenmin voldoende om tot een andere beslissing te komen. Dit kan op heden de vaststellingen van verwerende partij niet tegenspreken.", laat dit op een foutieve manier uitschijnen dat verzoekende partij zou beweren dat het jong zijn op zich voldoende zou zijn om verzoekende partij te aanzien als ten laste van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...). Dat het jong zijn op zich, voldoende is, wordt nergens als dusdanig gesteld door verzoekende partij. Wel integendeel, stelt verzoekende partij, zoals blijkt uit de uiteenzetting hierboven: "weet de verwerende partij uit de bijgebrachte stukken dat de beide biologische ouders van verzoekende partij nog leven - van een erfenis is dus nog geen sprake - en dat verzoekende partij nog erg jong is - op moment van de aanvraag net 22 jaar geworden - en geen enkele vorm van inkomen uit tewerkstelling heeft - op moment van komen naar België is verzoekende partij pas afgestudeerd - zodat redelijkerwijze er kan en moet worden vanuit gegaan dat verzoekende partij geen onroerende goederen in eigendom heeft dit des te meer de officiële attesten uitgegeven door de Braziliaanse autoriteiten met apostille en vertaling naar het Nederlands (stuk II.a. en stuk 11.b.) die zulks bevestigen."

Wat de verwerende partij op pagina 12 van de nota bedoelt met "Het voornamelijk feitelijk betoog van verzoekende partij kan trouwens evenmin de besluiten van verwerende partij tegenspreken en bovendien blijkt uit dergelijk betoog geenszins dat de wettelijke bepalingen ter zake niet correct zouden toegepast zijn door verwerende of sterker nog dat deze geschonden zouden zijn." is voor verzoekende partij niet duidelijk. Bovendien valt niet in te zien waarom niet correct toegepaste wettelijke bepalingen minder erg zouden zijn dan geschonden wettelijke bepalingen. Indien wettelijke bepalingen niet correct

worden toegepast, betekent zulks naar het oordeel van verzoekende partij dat de kwestieuze wettelijke bepalingen geschonden zijn.

Dat niet anders kan worden vastgesteld dan dat de verwerende partij er niet in slaagt het hierboven uitvoerig concreet gemotiveerd standpunt van verzoekende partij te weerleggen en dat de verwerende partij volstrekt niet in concreto ingaat op hetgeen verzoekende partij desbetreffend opwerpt, wordt des te meer aangetoond door de uiterst algemene, vage en eigenlijk niets zeggende overwegingen van de verwerende partij op pagina 12 onderaan en pagina 13 van de nota: "Het betoog van verzoekende partij kan de vaststellingen van verwerende partij niet aan het wankelen brengen en leidt alleszins niet tot het vaststellen dat verwerende partij een verkeerde toepassing gemaakt zou hebben van de bepalingen van de Vreemdelingenwet...Het blijkt inderdaad uit de voorgelegde stukken en het administratief dossier dat verwerende partij geldig kon overgaan tot het nemen van de voorliggende beslissing dien dan ook zonder meer als geldig aanzien dient te worden."

Hetzelfde geldt voor de overweging van de verwerende partij op pagina 13 van de nota dat "Het komt aan betrokkene toe om de administratieve overheid voldoende te informeren bij het nemen van een beslissing die verondersteld wordt een weerslag te hebben op een verblijfsrecht. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren en dit tijdig.". Ook deze overweging is algemeen en gaat niet in op hetgeen verzoekende partij desbetreffend in concreto opwerpt met name dat op geen enkel moment aan verzoekende partij is gevraagd om van het ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) in België elementen/stukken bij te brengen terwijl verzoekende partij wel degelijk alle hem gevraagde documenten heeft bijgebracht, geen enkele wettelijke bepaling trouwens voorschrijft dat dit had moeten gebeuren en verzoekende partij bovendien op dit punt een tegenstrijdige houding in hoofde van de verwerende partij vaststelt.

Samenvattend:

Door op grond van foutief - alleszins niet afdoende - gemotiveerde, onzorgvuldige en onredelijke overwegingen te concluderen dat verzoekende partij niet ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) en derhalve te concluderen dat verzoekende partij niet voldoet aan alle voorwaarden om verblijf van meer dan drie maanden te bekomen en in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en aan verzoekende partij verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, niettegenstaande alle bijgebrachte stukken en elementen van het dossier aantonen dat verzoekende partij wél ten laste is van zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...), schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 40bis §1 en §2 3° en §4 samen gelezen met artikel 40ter §2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Het eerste onderdeel van het enig middel is gegrond.

Tweede onderdeel: de schending van het respect voor het gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

> het standpunt van verzoekende partij

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de uiteenzetting hierboven gestaafd met de bijgebrachte hierboven besproken stukken (stuk 1 tot en met stuk 14) blijkt dat

- *reeds vóór de komst van verzoekende partij naar België verzoekende partij een gezinsleven in de zin van een als gezinsleven aanvoelende band heeft met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...): tussen beiden bestaat een hechte affectieve en financiële (middels de oprechte en structurele financiële ondersteuning van verzoekende partij door zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)) band*
- *verzoekende partij hic et nunc op gezondheidsvlak en om mentaal te kunnen overleven en te genezen voor alle zorgen afhankelijk is van zijn stiefvader de Belgische de heer D. S. I. (...) en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...), dit bovenop en naast de volstreekte financiële afhankelijkheid van zijn stiefvader de Belgische de heer D. S. I. (...)*
- *sedert 13 januari 2022 verzoekende partij, de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en de heer D. S. I. (...), de Belgische stiefvader van verzoekende partij, onafgebroken samen wonen te (...).*

Aan het bestaan van een gezinsleven of aan de hechtheid hiervan kan dan ook niet getwijfeld worden.

De verwerende partij is op de hoogte van dit gezinsleven. Op 27 januari 2022 dient verzoekende partij immers een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...).

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven en de verwerende partij op de hoogte is van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Belgische staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. In casu blijkt uit niets dat de verwerende partij de vereiste 'fair balance'-toets/evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept.

De verwerende partij dient steeds te onderzoeken of haar beslissingen geen schending van een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 EVRM met zich meebrengen. In casu laat de verwerende partij dit na.

De verwerende partij, die op de hoogte is van het gezinsleven van verzoekende partij met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) (en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...)) met wie verzoekende partij op de periode 24 juli 2020 - 12 januari 2022 na wanneer verzoekende partij in Brazilië is gebleven om te studeren, sedert zijn geboorte samen woont en leeft) van wie niet kan worden verwacht dat hij zijn gezinsleven ergens anders dan België beleeft en uitbouwt, houdt dan ook ten onrechte geen rekening met dit gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de vereiste 'fair balance'-toets niet heeft gedaan en dus geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoekende partij en zijn stiefvader de heer D. S. I. (...) (en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...)) met wie verzoekende partij op de periode 24 juli 2020 -12 januari 2022 na wanneer verzoekende partij in Brazilië is gebleven om te studeren, sedert zijn geboorte samen woont en leeft) van wie niet kan worden verwacht dat hij zijn gezinsleven ergens

anders dan België beleeft en uitbouwt. De verwerende partij moet steeds nagaan of de rechten beschermd door artikel 8 EVRM niet in het gedrang komen. Dit onderzoek ontbreekt in casu. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet.

De verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekende partij met zijn stiefvader de heer D. S. I. (...) (en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...)) met wie verzoekende partij op de periode 24 juli 2020 - 13 januari 2022 na wanneer verzoekende partij in Brazilië is gebleven om te studeren, sedert zijn geboorte samen woont en leeft) van wie niet kan worden verwacht dat hij zijn gezinsleven ergens anders dan België beleeft en uitbouwt, had een 'fair balance'-toets moeten doen en heeft dit niet gedaan. Dit getuigt van onzorgvuldigheid en van onredelijkheid.

De bestreden beslissing schendt dan ook niet alleen artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet maar tevens het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Doordat de bestreden beslissing geen 'fair balance'-toets inhoudt, schendt de bestreden beslissing eveneens de motiveringsplicht zowel formeel als materieel.

> de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij

Vanaf pagina 4 tot en met pagina 6 van de nota geeft de verwerende partij de "Stelling verzoekende partij" weer. Deze weergave is op zich correct zodat verzoekende partij hierop niet nader ingaat.

Vanaf pagina 14 tot en met pagina 19 van de nota volgt het standpunt "Weerlegging" van de verwerende partij betreffende het tweede onderdeel van het enig middel van verzoekende partij.

Aldaar tracht de verwerende partij te argumenteren dat er geen schending is van het respect voor het gezinsleven.

Verzoekende partij is van oordeel dat het standpunt van de verwerende partij inzake het respect voor het gezinsleven niet correct is en dat er in casu wel sprake is van schending van het gezinsleven en dit omwille van de hierboven geciteerde en gehandhaafde in het beroep tot nietigverklaring uiteengezette redenen én in repliek op het desbetreffende standpunt van de verwerende partij in de nota tevens omwille van de hierna volgende redenen.

De verwerende partij beperkt zich voornamelijk tot louter theoretische beschouwingen over wat naar het oordeel van de verwerende partij dit respect voor het gezinsleven inhoudt.

Voor zo ver verzoekende partij de verwerende partij goed begrijpt, is de verwerende partij het ermee eens dat een belangenafweging dient te gebeuren. Immers, spreekt de verwerende partij op pagina 14 en op pagina 15 van de nota zelf over "fair balance" - "juist evenwicht".

De verwerende partij blijft echter steken bij de theorie.

Het is immers zo dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekende partij en zijn stiefvader de heer D. S. I. (...) (en zijn mama M. D. S. A. (...)) gesitueerd in België niet onderzoekt, er niet over spreekt en de alleszins verplichte belangenafweging niet is gebeurd.

De verwerende partij slaagt er niet in aan te duiden waar in de bestreden beslissing de alleszins verplichte belangenafweging - waarvan de verwerende partij in de nota zelf zegt dat deze moet gebeuren - is gebeurd en het is hier dat het schoentje knelt! Verzoekende partij vraagt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf deze belangenafweging doet doch vraagt wél de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de verplichte belangenafweging niet is gebeurd in de bestreden beslissing.

Alwaar de verwerende partij op pagina 16 onderaan van de nota overweegt dat "Bovendien merken verzoekende partijen geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé -of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Sterker nog, zij geven aan sedert jaren op deze wijze van hun gezinsleven te hebben genoten.", repliceert verzoekende partij dat de term "genoten" bij de haren is getrokken en ook nooit door verzoekende partij als dus danig is gesteld. Hetgeen verzoekende partij heeft willen zeggen, is dat reeds vóór de komst van verzoekende partij naar België verzoekende partij met zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...) een hechte affectieve en financiële

(middels de oprechte en structurele financiële ondersteuning van verzoekende partij door zijn Belgische stiefvader de heer D. S. I. (...)) band heeft aanvoelend als een gezinsleven.

Echter, verliest de verwerende partij uit het oog dat

- verzoekende partij, reeds twee maal opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis in België verkerende in een crisissituatie en onder medische opvolging (stuk 14), op gezondheidsvlak en om mentaal te kunnen overleven en te genezen voor alle zorgen afhankelijk is van zijn in België wonende en werkende stiefvader de Belgische de heer D. S. I. (...) en zijn in België wonende mama mevrouw M. D. S. A. (...) zodat in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij op pagina 17 van de nota schrijft er wel degelijk sprake is "van een psychische problematiek die enig samenleven noodzakelijk" maakt, dit bovenop en naast de volstrekte financiële afhankelijkheid van zijn stiefvader de Belgische de heer D. S. I. (...)
- sedert 13 januari 2022 verzoekende partij, de mama van verzoekende partij mevrouw M. D. S. A. (...) en de heer D. S. I. (...), de Belgische stiefvader van verzoekende partij, onafgebroken samen wonen te (...)
- van de heer D. S. I. (...) (en van zijn echtgenote mevrouw M. D. S. A. (...)) redelijkerwijze niet kan worden verwacht het gezinsleven ergens anders dan België te beleven en uit te bouwen.

Op pagina 17 bovenaan van de nota schrijft de verwerende partij dat "verzoekende partij intussen de vijfde maal een gezinshereniging aanvraag en sedertdien dan ook in België verblijft.". Dit is niet alleen juridisch niet relevant doch ook onjuist. De aanvraag waarvan deze procedure de uitloper is, is de tweede aanvraag van verzoekende partij; tevoren heeft verzoekende partij één aanvraag gedaan vanuit zijn land van herkomst, niet meer. Van vermeende "precedenten voor schendingen immigratiewetgeving" is in hoofde van verzoekende partij dus geen sprake.

Gelet op voormelde concrete omstandigheden is verzoekende partij dan ook van oordeel dat de verwerende partij een positieve verplichting heeft tot de effectieve realisatie, behoud en ontwikkeling van het gezinsleven van verzoekende partij in België.

Verzoekende partij kan erin komen dat, zoals gesuggereerd door de verwerende partij op pagina 18 van de nota, er geen "algemene verplichting" is in hoofde van de verwerende partij om "de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan".

Deze verplichting is er echter wel indien, zoals in casu,

- de voorwaarden gesteld door de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in hoofde van de verzoekende partij vervuld zijn, zoals is aangetoond onder het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij
- in hoofde van de verwerende partij, gelet op de concrete aangetoonde omstandigheden, een positieve verplichting bestaat tot de effectieve realisatie, behoud en ontwikkeling van het gezinsleven van verzoekende partij in België, zoals is aangetoond onder het tweede onderdeel van het enig middel van verzoekende partij.

Verzoekende partij blijft er dan ook bij dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet schendt.

De verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekende partij met zijn stiefvader de heer D. S. I. (...) (en zijn mama mevrouw M. D. S. A. (...)) met wie verzoekende partij op de periode 24 juli 2020 - 13 januari 2022 na wanneer verzoekende partij in Brazilië is gebleven om te studeren, sedert zijn geboorte samen woont en leeft) van wie niet kan worden verwacht dat hij zijn gezinsleven ergens anders dan België beleeft en uitbouwt, had een 'fair balance'-toets moeten doen en heeft dit niet gedaan. Dit getuigt, in tegenstelling tot de algemene theoretische beschouwingen hierover door de verwerende partij op pagina 18 van de nota, van onzorgvuldigheid en van onredelijkheid. Doordat de bestreden beslissing geen 'fair balance'-toets inhoudt, schendt de bestreden beslissing eveneens de motiveringsplicht zowel formeel als materieel.

Verzoekende partij blijft er dan ook bij dat de bestreden beslissing niet alleen artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet schendt maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zowel formeel als materieel.

Tenslotte meent de verwerende partij op pagina 19 van de nota dat "voor zo ver het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.". De verwerende partij toont echter niet aan alwaar verzoekende partij dit dan wel zou doen zodat hiermee dan ook geen rekening kan en mag worden gehouden. Zoals uit bovenstaande uiteenzetting blijkt, beperkt verzoekende partij zich wel degelijk tot wettigheidskritiek en beoogt hij nergens dat de Raad zou appreciëren in plaats van de overheid.

Samenvattend:

Aangezien de verwerende partij steeds dient te onderzoeken of haar beslissingen geen schending uitmaken van het in hogere rechtsnormen beschermde recht op gezinsleven en de verwerende partij dit in casu niet, alleszins niet correct, doet, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met artikel 22 van de Grondwet en schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met de materiële motiveringplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

Algemene conclusie:

Het enig middel is integraal in de twee onderdelen gegrond.

De bestreden beslissing moet worden vernietigd."

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 januari 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn Belgische stiefvader.

Er bestaat tussen partijen geen discussie over het feit dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfskaart in functie van zijn Belgische stiefvader dient te bewijzen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon aangezien hij ouder is dan eenentwintig jaar.

De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat slechts een verblijfrecht als een familielid van een Unieburger kan worden toegekend indien de aanvrager materieel wordt ondersteund door het familielid dat in België verblijft, waarbij moet worden aangetoond dat men niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien én die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014). De afhankelijkheidsrelatie moet in concreto worden onderzocht waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid, dit om te vermijden dat situaties van 'ten laste zijn' zouden worden geënceneerd specifiek met het oog op het indienen van een aanvraag gezinshereniging.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon. Het spreekt voor zich dat verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

De gemachtigde motiveert met betrekking tot de voorwaarde dat verzoekers afhankelijkheid van de referentiepersoon reeds dient te bestaan in het land van oorsprong of herkomst:

"Bewijs van het overmaken van geld via RIA verzendingsdienst en Transfert WISE door S. I. D. (...) aan A. M. S. (...) in 2019, 2020 en 2021. (...).

Verder wat betreft het geld dat werd overgemaakt, dit zijn allen bewijzen waaruit blijkt dat de referent geld overmaakte aan A. M. S. (...) en niet aan betrokkene. Dat daarbij het bewijs werd gevoegd dat mevrouw en betrokkene een gezamenlijke rekening hebben bij een bank in Brazilië doet geen afbreuk aan het feit dat het geld naar haar werd gericht en niet naar betrokkene. Trouwens dat van die gezamenlijke bankrekening roept ook wel wat vragen op. In de vertaling staat letterlijk 'Onderstaande rekeninghouders hebben een gezamenlijke rekening bij deze instelling en wonen aan (...). Ze staan sinds juli 1997 in onze klantenadministratie.' Die gezamenlijke bankrekening kan bijgevolg moeilijk op betrokkene slaan, hij is immers pas geboren in december 1999. Hij kan bezwaarlijk al klant zijn geweest van de bank voorafgaandelijk aan zijn geboorte."

Verzoeker brengt tegen dit motief in dat de verwerende partij niet betwist dat het een gezamenlijke bankrekening betreft. Hij betoogt dat de redenering dat het geld is overgemaakt aan verzoekers moeder te kort door de bocht is. Verzoeker stelt: *"Om dit standpunt in te nemen baseert de verwerende partij zich vermoedelijk op de vermelding 'Sent to...A. M. D. S. (...)' (vrij vertaald: verzonden aan A. M. D. S. (...)) op de overschrijvingsbewijzen."* Verzoeker stelt voorts dat zijn moeder sedert 24 juli 2020 niet in Brazilië maar in België verblijft.

Verzoeker stelt zelf dat de geldstortingen niet op zijn naam gebeurden maar op naam van zijn moeder, maar geeft hiervoor in zijn betoog geen verklaring.

Gelet op het feit dat verzoeker meerderjarig was op het ogenblik van de geldoverschrijvingen, en dus overschrijvingen kon ontvangen op zijn eigen naam, vindt het motief dat het geld niet is overgemaakt aan verzoeker steun in het dossier. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van oorsprong of herkomst. Dit motief van de bestreden beslissing is op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De overige kritiek van verzoeker heeft betrekking op een niet determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd dient de Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk*, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat *"de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden"*. Verzoeker toont geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. De Raad wijst er bovendien op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of berust op niet correcte gegevens.

Het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC